

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce L. K., zastoupeného JUDr. Martinem Týle, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2012, č.j. KrÚ 9636/2012/ODSHI/12,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2.2.2012, č.j. KrÚ 9636/2012/ODSHI/12, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 16.11.2011, č.j. OSA/P-564/11-D/63, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 23.3.2011 v době okolo 23:51 hodin řídil na dálnici číslo 11 u obce Chýstř ve směru jízdy na Hradec Králové motorové vozidlo tovární značky FIAT Bravo, RZ „X“, přičemž v měřeném úseku, v km 69,5, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 130 km/hod, jel rychlostí 207 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 77

km/hod., respektive o 70 km/hod., a to při započítání možné odchylky měřicího zařízení plus mínus 3%. Za uvedený přestupek byly žalobci uloženy podle § 22 odst. 7, § 11 a § 12 zákona o přestupcích pokuta ve výši 7 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1 000,- Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení bez jednání podle § 78 a § 76 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), pro nedostatek důvodů, neexistenci opory v právních předpisech a ve spise a nutnost doplnění nedostatečně zjištěného skutkového stavu, dále též zrušení správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce nejprve obecně konstatoval, že správní orgán porušil svým postupem zákon číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zákon o silničním provozu, zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise ani v právních předpisech a procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgán nevzal v potaz připomínky a námitky žalobce. Následně předestřel tyto konkrétní žalobní body:

1. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a užil důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy.

Rychlost byla měřena měřícím zařízením zn. POLCAM, u něhož je nezbytně nutné, aby vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem byla na začátku a na konci měření stejná. V opačném případě může dojít k výrazným odchylkám v měření. V zařízení není zabudován měřič vzdálenosti, proto žalobce trval na tom, aby bylo postaveno najisto, zda vzdálenost byla na začátku a konci měření mezi vozidly skutečně stejná. Z tohoto důvodu navrhl výslech policistů. Z jejich výpovědí vyplynulo, že vzdálenost určují toliko očním kontaktem. Vzhledem k tomu, že měření probíhalo v noci a lidské oko je nedokonalým orgánem, navrhl žalobce vypracování znaleckého posudku. Magistrát však jeho návrh zamítl s tím, že pouhým změřením běžným měřidlem lze dojít k závěru, že vzdálenost stejná byla. Žalovaný se s tímto ztotožnil, přičemž k odvolací námitce žalobce uvedl, že měření běžným měřidlem není prováděním nového důkazu, ale toliko učiněním příslušných skutkových zjištění na základě již provedených důkazů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. rozhodnutí ze dne 24.5.2006, sp.zn. 2 As 46/2005, je postih za přestupek možný v případě, že bylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty. Tedy existuje-li pochybnost, nemůže být závěr o spáchání přestupku učiněn. Žalobce má zato, že správní orgány se nevypořádaly se zásadní námitkou nestejně vzdálenosti mezi vozidly na začátku a konci měření dostatečně přesvědčivě a žalobce mohl ve skutečnosti jet nižší než naměřenou rychlostí. Pochybnosti měl ostatně i magistrát, když použil technickou pomůcku – běžné měřidlo. Měření běžným měřidlem mělo nahradit žalobcem navržený znalecký posudek, mělo sloužit k ověření vzdálenosti, tedy šlo o provedení důkazu ke zjištění skutkového stavu. Tento důkaz nebyl proveden v rámci žádného z ústních jednání, žalobce ani jeho zástupce nebyli k provedení důkazu předvoláni a nemohli se k němu ani vyjádřit a důkaz tak neměl být použit. Tímto postupem došlo k porušení práv žalobce coby účastníka řízení. Rovněž není zřejmé, jaké měřidlo bylo použito, kdo měření provedl, zda rozlišení monitoru bylo totožné. Žalobci se rovněž nepodařilo nikdy zastavit záznam přesně na začátku a konci, není mu tudíž zřejmé, jak toho docílil správní orgán, resp. zda zabránil zkreslení výsledků měření. Správnost měření

může ovlivnit rovněž skutečnost, že dochází k třepání obrazu a na začátku a na konci měření se vozidlo nachází pod jiným úhlem.

2. Tvrzení obou správních orgánů je nepřezkoumatelné, neboť z videozáznamu je zřejmé, že Policie ČR provedl celkem dvě měření, z rozhodnutí však není zřejmé, kterým z nich mají správní orgány spáchání přestupku za prokázané a kterého z nich se mělo týkat měření běžným měřidlem.

3. Není dostatečně odůvodněno, proč bylo vypracování znaleckého posudku považováno za nadbytečné.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 28.5.2012, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, když uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, na toto rozhodnutí se v této souvislosti odvolává, neboť se v jeho odůvodnění vypořádal s námitkami žalobce.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 25.7.2012, neboť žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 2.2.2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Ze správního spisu soud zjistil následující:

Dne 1.4.2011 byl magistrátu Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, Dálničním oddělením Pravy, oznámen přestupek, kterého se měl žalobce dopustit dne 23.3.2011 okolo 23:51 hodin jednáním popsáním v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. K oznámení byly připojeny oznámení sepsané na místě dne 23.3.2011, které žalobce odmítl podepsat, úřední záznam ze dne 24.3.2011, evidenční karta řidiče a CD obsahující jednak videozáznam dokumentující měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem a dále certifikát o schválení silničního rychloměru typu PolCam PC 2006 ze dne 6.6.2008 platný do 5.6.2018, osvědčení o schválení technické způsobilosti tohoto rychloměru ze dne 9.6.2008, osvědčení o způsobilosti obsluhy daného rychloměru vydané dne 22.12.2008 pro Otakara Pecena a dne 22.7.2010 pro Jiřího Vaníčka a ověřovací list č. 258/10 ze dne 2.12.2010 pro silniční rychloměr PolCam PC 2006 v.č. 1241PL/2008 platný do 1.12.2011.

Sdělením ze dne 15.4.2011 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci přestupku a současně byl žalobce předvolán na 18.5.2011, 13:00 hodin, k ústnímu jednání a poučen o svých procesních právech.

Žalobci bylo oznámení a předvolání doručeno dne 20.4.2011.

Dne 27.4.2011 byla správnímu orgánu I. stupně předložena plná moc k zastupování žalobce v řízení o přestupku pro JUDr. Martina Týle, advokáta.

Dne 17.5.2011 zástupce žalobce telefonicky požádal o nový termín jednání z důvodu nemoci žalobce. Magistrát žádosti vyhověl a jednání nařídil na 14.6.2011. Toto jednání neproběhlo z důvodu žalobcovy dovolené, bylo nařízeno nové jednání na 12.7.2011. Na toto jednání se dostavil pouze žalobcův zástupce, který žalobce omluvil z důvodu zánětu v zubu a nutného ošetření. Jednání dne 1.9.2011 se neuskutečnilo pro žalobcovu nemoc. K jednání dne 27.9.2011 se žalobce opětovně nedostavil, a to pro žaludeční potíže (dle sdělení jeho zástupce). Jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, za účasti jeho zástupce, když tento byl seznámen se spisovým materiálem a byla mu předána kopie CD.

Podáním ze dne 3.10.2011 žalobce namítl, že z videozáznamu není zřejmé, zda mezi vozidly policistů a žalobce byla na počátku a na konci měření rychlosti stejná vzdálenost, přičemž tento údaj je pro správné stanovení rychlosti důležitým faktorem. Z tohoto důvodu navrhl žalobce výslech zasahujících policistů.

Dne 16.11.2011 proběhlo další jednání ve věci v přítomnosti zástupce žalobce, při níž byli vyslechnuti oba zasahující policisté, tj. Otakar Pecen a Jiří Vaníček. Otakar Pecen vypověděl, že měl dne 23.3.2011 s kolegou Vaníčkem a kolegou Vlkem autohlídku, noční službu od 19:00 do 07:00 hodin. On řídil vozidlo, prap. Vaníček obsluhoval měřicí zařízení. Všimli si černého rychle jedoucího vozidla a rozhodli se zkontrolovat jeho rychlost. Vozidlo dojeli, srovnali s ním rychlost, aby se vzdálenost mezi nimi neměnila, a začali provádět měření. Po jeho ukončení vozidlo zastavili, on ztotožnil řidiče, vysvětlil mu, jaká mu hrozí sankce, a sepsal oznámení o přestupku, které řidič odmítl podepsat. Na otázku, zda vzdálenost vozidel byla stejná, Otakar Pecen odpověděl, že ano, když tuto dodržoval na základě očního kontaktu, byl si jistý, že se vozidlo nepřibližuje ani nevzdaluje. Jiří Vaníček vypověděl, že v daný den měl službu s kolegou Pecnem, kdy kolega řídil a on obsluhoval měřicí zařízení. Dále odkázal s ohledem na běh času na sepsaný úřední záznam a v rámci odpovědi na kladené otázky osvětlil shodně s Otakarem Pecnem způsob měření rychlosti včetně tzn. srovnání vozidla, tedy docílení toho, že měřené a měřicí vozidlo jedou v daný okamžik stejnou rychlostí a je mezi nimi stejný rozestup. Svědek Vaníček rovněž uvedl, že vzdálenost dodržuje řidič, a to pomocí očního kontaktu. Dále pak připustil, že obecně je možná změna vzdálenosti mezi vozidly v průběhu měření, ovšem zároveň uvedl, že na výsledek měření má tato změna vliv nepatrný. Žalobce v závěru jednání navrhl provést důkaz znaleckým posudkem ke zodpovězení otázky, zda vzdálenost mezi vozidlem policie a vozidlem žalobce byla na počátku a na konci měření stejná. Svůj důkazní návrh odůvodnil tak, že z výpovědi svědků vyplynulo, že vzdálenost určovali pouze na základě očního kontaktu. Podle žalobce je přitom oční kontakt nepřesný, navíc měření probíhalo v nočních hodinách, kdy je tento oční kontakt velmi obtížný. Žalobce přitom hodnotí dle videozáznamu konečnou vzdálenost menší než vzdálenost počáteční, což by mohlo znamenat, že žalobcova rychlost byla ve skutečnosti nižší.

Rozhodnutím ze dne 16.11.2011, č.j. OSA/P-564/11-D/63, uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným z přestupku kladeného mu za vinu, uložil mu pokutu ve výši 7 000,- Kč, trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost hradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Ze správního spisu soud zjistil, že žaloba se shoduje v prvním žalobním bodě se žalobcovým odvoláním, neboť i v něm žalobce namítal, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, přičemž zdůraznil, že odlišná vzdálenost mezi vozidly na začátku a konci měření může vést k výrazným odchylkám, z videozáznamu stejná vzdálenost nevyplývá, oční kontakt není přesným způsobem určení vzdálenosti, jeho návrhu na vypracování znaleckého posudku nebylo vyhověno, namísto toho správní orgán I. stupně odkázal na měření běžným měřidlem, toto měření však bylo provedeno bez žalobce, tudíž se jedná o nepoužitelný důkaz. Žalobce rovněž uvedl, že ve videozáznamu dochází k třepání obrazu, záznam se mu nepodařilo zastavit přesně v okamžiku začátku a konce měření a neví, jak toho docílil správní orgán I. stupně.

Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu, který je shodný s odvolacími námitkami, je pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalobce žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě zmíněných odvolacích námitek shodných s námitkami uvedenými v žalobě. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalovaný se k odvolacím námitkám vyjádřil na stranách 3-4 napadeného rozhodnutí následovně:

„Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že obsluha měřicího zařízení užila systém měření rychlosti s měřením času a vzdálenosti. Z návodu k obsluze mobilního videosystému PolCam PC 2006 (dále jen „radar“) je mimo jiné seznatelné, že tento systém je určen pro hlídkování a záznam všech silničních přestupků a také pro měření průměrných rychlostí na základě měření času a ujeté vzdálenosti. Systém radaru vypočte průměrnou rychlost na základě přesného měření dráhy a času. Při použití této metody není naprosto nutné udržení stálé vzdálenosti mezi policejním vozidlem a sledovaným vozidlem během celého úseku dráhy. Důležitým faktorem je udržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření. Doporučená vzdálenost, ve které systém provede měření rychlosti, je 100 m. V radaru není zabudováno zařízení, které by měřilo vzdálenost mezi vozidly (srov. návod k obsluze PolCam PC 2006, s označením R 311 065N, str. 31). Odvolací orgán se zabýval tím, zda při zjišťování a dokumentaci předmětného přestupku postupovali policisté v souladu s výše citovaným návodem k obsluze radaru, což obviněný rozporuje. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z videozáznamu, z oznámení přestupku sepsaného na místě a z výpovědí policistů má za prokázané, že byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně došel k závěru, že policisté při vyhotovování videozáznamu dodrželi metodiku způsobu měření rychlosti silničním rychloměrem zn. PolCam 2006. S ohledem na tyto skutečnosti pak správní orgán I. stupně došel k závěru, že ustanovení znalce, které obviněný v průběhu řízení navrhoval, je nadbytečným úkonem, neboť spáchání přestupku bylo obviněnému prokázáno na základě výše uvedených důkazů. S tímto závěrem se odvolací orgán ztotožnil. Provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě, pokud by získání nebo provedení důkazů bylo v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu), pokud by byla v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která by znemožňovala žádosti vyhovět (§ 51 odst. 3 správního řádu), nebo

v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případně další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné. Pojem „důvodné pochybnosti“ je pak potřeba vykládat tak, že tyto pochybnosti nejen, že již neexistují na straně správního orgánu, ale že správní orgán vzal v úvahu možné zpochybnění jím zjištěného skutkového stavu ze strany účastníků řízení, tj. vypořádal se rovněž s jejich připomínkami a námitkami a přihlédl ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, jak požaduje také § 50 odst. 4 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101). Obviněný namítá nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, při kterém tento správní orgán prováděl důkaz bez účasti obviněného, když změřil vzdálenost okrajů vnitřních pneumatik, které jsou na začátku a na konci měření od sebe vzdáleny 35 mm, a vzdálenost vnitřních okrajů zadních světel vozidla na počátku a na konci měření 24 mm (viz str. 67 spr. spisu). S touto námitkou se odvolací orgán neztotožnil. Správní orgán I. stupně pouze učinil příslušná skutková zjištění na základě již provedených důkazů a neprováděl tudíž žádný důkaz nový. Taková skutková zjištění mohl na základě spisového materiálu a důkazů provedených v rámci ústního jednání učinit i obviněný. Tímto postupem tedy nebyl obviněný nijak krácen na svých právech, neboť případný nesouhlas se závěry správního orgánu I. stupně mohl vyjádřit v rámci odvolacího řízení, což také učinil. Odvolací orgán tak došel k závěru, že správní orgán I. stupně se v předmětném řízení procesního pochybení tak, jak má na mysli obviněný, nedopustil.“

Jak vyplývá z uvedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se podrobně vyjádřil k námitce, že změření vzdálenosti na videozáznamu bez přítomnosti žalobce je nezákonným důkazem, když tuto odmítl jako nedůvodnou. Pokud se pak týká zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, odkázal prakticky na prvoinstanční rozhodnutí, neboť se ztotožnil se závěrem magistrátu, že provedení důkazu znaleckým posudkem je nadbytečným úkonem, neboť spáchání přestupku bylo prokázáno videozáznamem, oznámením přestupku sepsaným na místě a výpověďmi policistů. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí popsal průběh řízení, uvedl, co vyplynulo z oznámení přestupku a jeho součástí (videozáznam, ověření, osvědčení o způsobilosti, osvědčení o schválení technické způsobilosti), o jakých skutečnostech vypověděli oba vyslechnutí svědci – zasahující policisté, Otakar Pecen a Jiří Vaníček, a následně shrnul, že: „z videozáznamu, z oznámení o přestupku sepsaného na místě a z výpovědí policistů má správní orgán za prokázané, že obviněný Leoš Kašpar dne 23.3.2011 v době okolo 23:51 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Fiat Bravo, r.z. „X“, jel na dálnici č. D11 v km 69,5 v katastru obce Chýšť, směr jízdy na Hradec Králové, rychlostí 200 km/h (po odečtení tolerance radaru), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 130 km/h o 70 km/h..... Ověřovacím listem, jehož kopie je součástí spisu, má správní orgán za prokázané, že užívané zařízení je v souladu se zákonem ověřeno pro jeho užití jakožto zařízení pro měření rychlosti. Na základě dokladu o měření rychlosti – videozáznamu nelze mít než za plně prokázané, že výše uvedené vozidlo, které řídil obviněný z přestupku, jelo v inkriminovaném místě zaznamenanou rychlostí..... S ohledem na důkazy shora uvedené, které se navzájem shodují, má správní orgán nade vší pochybnost za prokázané, že obviněný se dopustil jednání, jak je uvedeno ve znění tohoto rozhodnutí (strana 4 rozhodnutí).“ Dále pak správní orgán I. stupně na stranách 4 a 5 rozhodnutí rozebral jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku, a to osobu pachatele (žalobce), zavinění,

objekt, protiprávní jednání žalobce, následek a příčinnou souvislost mezi nimi a konečně i materiální stránku přestupku. K návrhu na vypracování znaleckého posudku se pak vyslovil v závěru strany 5 takto: „Není nutné zadávat vypracování znaleckého posudku k určení, zda je na začátku i na konci měření stejná vzdálenost mezi vozidlem, které měření provádělo, a měřeným vozidlem. Z videozáznamu je patrné, že tato vzdálenost je stejná. Pouhým změřením běžným měřidlem na začátku měření rychlosti jsou ode sebe okraje vnitřních pneumatik vozidla vzdáleny 35 mm, stejná vzdálenost je i na konci měření. Dále byla změřena vzdálenost vnitřního okraje zadních světel vozidla – 24 mm na začátku i na konci měření. Z toho vyplývá, že byla dodržena metodika měření a dodržena tak stejná vzdálenost na začátku a na konci měření.“

Pokud žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly dostatečně přesvědčivě s námitkou nestejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a konci měření, a zpochybnil měření běžným měřidlem jako provedení důkazu bez přítomnosti žalobce, soud jeho názor nesdílí. Již správní orgán I. stupně se námitce nestejné vzdálenosti věnoval, vyslovil, že má z videozáznamu za prokázané, že tato vzdálenost stejná byla, a na podporu tohoto tvrzení uvedl přesné vzdálenosti kol, resp. světel vozidla zjištěné běžným měřidlem z videozáznamu. Závěr o prokázání spáchání přestupku žalobcem (překročení rychlosti o 70 km/h) pak opřel nejen o tento videozáznam, ale rovněž o výpovědi policistů a jimi sepsané oznámení o přestupku. Žalovaný se se závěry magistrátu ztotožnil a na odvolací námitku spočívající ve zpochybnění použití běžného měřidla reagoval tak, že podrobně odůvodnil, proč použití běžného měřidla není provedením důkazu, ale pouhým učiněním skutkových zjištění z již provedeného důkazu videozáznamem.

Soud předepisuje, že rozhodnutí žalovaného je třeba posuzovat ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním, neboť tato tvoří po materiální stránce jeden celek. Jinými slovy řečeno, pokud učiní určitá zjištění a vysloví určité závěry správní orgán I. stupně a žalovaný se s nimi ztotožní a odkáže na ně, je třeba tato zjištění a tyto závěry považovat i za jeho vlastní, tedy žalovaný nemusí opakovat všechny myšlenky vyřčené v prvoinstančním rozhodnutí, naopak v případě ztotožnění se s nimi může v napadeném rozhodnutí z důvodu přehlednosti, věcnosti a srozumitelnosti na rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkázat. K tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“ Ve světle právě řečeného je zřejmé, že správní orgány na žalobcovy námitky reagovaly, odůvodnily, na základě jakých podkladů považují spáchání přestupku žalobcem za prokázané, když rozebraly provedené důkazy jednotlivě i v souvislostech, žalovaný se pak vypořádal i s námitkou použití běžného měřidla bez přítomnosti žalobce, když správně uzavřel, že se nejednalo o provádění důkazu, ale toliko o učinění skutkových zjištění z již provedeného dokazování. Důkaz videozáznamem byl proveden při ústním jednání dne 27.9.2011 v přítomnosti zástupce žalobce, kdy tento obdržel rovněž kopii cd s tímto videozáznamem. Žalobce si tak mohl kdykoliv, a třeba i opakovaně, videozáznam prohlédnout (což ostatně učinil, jak vyplývá z argumentace žalobce použité v odvolání proti rozhodnutí magistrátu i v žalobě), podrobit ho zkoumání, případně použít ve vztahu k němu měřidlo, tedy ověřit, zda jeho skutkové závěry opřené o prosté

pozorování záznamu jsou správné. Žalobce přitom správním orgánem I. stupně naměřené hodnoty nijak nezpochybnil, pouze uváděl okolnosti, které mohly měření hypoteticky ovlivnit (třepání obrazu, údajná nemožnost záznam zastavit v daném okamžiku, atp.), aniž by ovšem konkrétně uvedl, že k tomu došlo, resp. že jím naměřené hodnoty jsou jiné, případně takové, že prokazují nedodržení vzdálenosti. Soud má navíc zato, že použití měřidla vůbec nebylo nutné, resp. že videozáznam (jeho pouhé prohlédnutí) ve spojení se svědeckými výpověďmi plně postačuje k prokázání spáchání přestupku žalobcem, včetně dodržení požadovaného postupu při měření rychlosti, počítaje v to i dodržení stejné vzdálenosti na začátku a konci měření. Na rozdíl od žalobce považuje soud lidské oko za dostatečně dokonalé k tomu, aby řidič policejního vozu byl schopen dodržet stejný rozestup mezi sledovaným a policejním vozidlem, a pokud policista výslovně vypověděl, že podmínka stejné vzdálenosti byla splněna, a připojený videozáznam toto potvrzuje, není o spáchání přestupku pochyb. I kdyby snad soud připustil možnost určité odchylky mezi počáteční a konečnou vzdáleností policejního a sledovaného vozidla, nemohlo by to mít v daném případě vliv na závěr o vině žalobce. Žalobce se dopustil tak výrazného překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 70 km/h), že vliv na výsledek měření by mohl mít až významný rozdíl mezi počáteční a konečnou vzdáleností vozidel, tedy rozdíl pozorovatelný na videozáznamu při běžném promítnutí záznamu, bez nutnosti podrobného zkoumání, pečlivého měření či dokonce znaleckého posuzování.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Nepřezkoumatelnost tvrzení správních orgánů soud rovněž neshledal. Z obou rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, jak tyto hodnotily, jaká skutková zjištění z nich učinily a k jakým právním závěrům dospěly. Konstatování, že spáchání přestupku je prokázáno videozáznamem, oznámením přestupku a výpověďmi policistů, doprovázené stručným popisem skutečností zjištěných z jednotlivých podkladů je zcela dostačujícím odůvodněním. Jinak řečeno, nelze požadovat po správním orgánu, aby popisoval detailně každý důkazní prostředek, každý podklad, tedy aby opisoval svědecké výpovědi, jednotlivé listiny, přesně vyličil videozáznam od začátku do konce, neboť rozhodnutí by se stalo zcela nepřehledným. Provádění důkazů byla vyhrazena správním orgánem I. stupně opakovaně nařizovaná ústní jednání, při kterých mohl žalobce namítat jednotlivé skutečnosti, podrobně se k jednotlivým podkladům vyjadřovat, atp. V rozhodnutí už mají být podklady zhodnoceny jednotlivě i v souvislostech pouze stručně, tak aby bylo zřejmé, z čeho správní orgán vycházel, jaká skutková zjištění učinil, jaké podklady pro něj byly rozhodující, jaké naopak bezvýznamné, k jakým právním závěrům dospěl, ovšem aniž by správní orgán „zaplevelil“ odůvodnění rozhodnutí sáhodlouhými popisy či opisy ze správního spisu.

Soud tedy uzavírá, že rovněž druhou žalobní námitku neshledal důvodnou.

Pokud se týká namítaného nedostatečného odůvodnění toho, že nebylo vyhověno návrhu žalobce na vypracování znaleckého posudku, ani zde se soud se žalobcem neztotožnil. Jak vyplývá z rozboru uvedeného shora, kdy soud ocitoval část odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, správní orgán I. stupně odůvodnil, proč považuje posudek za nadbytečný, tedy že stejná vzdálenost byla již prokázána nade vší pochybnost. Žalovaný pak jeho úvahy doplnil odkazem na konkrétní rozsudek NSS a citací části tohoto rozsudku osvětlující, kdy může správní orgán odmítnout účastníky řízení navrhouvané provedení důkazů. Byť je zejména úvaha správního orgánu I. stupně stručná, je plně dostačující, neboť z odůvodnění jeho

rozhodnutí je zcela zřejmé, že měl spáchání přestupku žalobcem za prokázané, a to včetně dodržení předepsaného postupu při měření rychlosti, tedy i dodržení stejné vzdálenosti na začátku a konci měření, a že o dodržení stejné vzdálenosti nemá sebemenší pochybnost.

I třetí žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Namítal-li žalobce obecně, že správní orgán porušil svým postupem správní řád a zákon o silničním provozu, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise ani v právních předpisech, že byl zjištěn nedostatečně a že procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgán nevzal v potaz připomínky a námitky žalobce, musí soud konstatovat, že nic z toho neshledal. Po prostudování správního spisu soud naopak dospěl k závěru, že jak správní řád, tak zákon o silničním provozu byly správně aplikovány, že stav věci byl zjištěn v rozsahu nutném pro rozhodnutí a správní orgány po zohlednění obsahu spisu, včetně provedených důkazů, dospěly ke správnému závěru o vině žalobce přestupkem spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti o více než 50 km/h (konkrétně o 70 km/h). Konstatování soudu je takto obecné, protože i námitky žalobce jsou obecné, nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Pouhé konstatování o porušení zákona, případně některých jeho ustanovení, nebo obecné tvrzení o krácení na právech není konkrétním žalobním bodem. Je přitom povinností žalobce, aby uvedl, jakých konkrétních pochybení se správní orgány dopustily tak, aby soud mohl konkrétně reagovat. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Soud tedy uzavírá, že má ve shodě se žalovaným i správním orgánem I. stupně spáchání přestupku žalobcem za prokázané, stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který má vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se práva na náhradu při jednání vzdal,

proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25.7.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová